ПСИХОФЕЙРІ

КНИГА ДРУГА

ЖАСМІН МАС

ЖАСМІН МАС

Психо Фейрі

Psycho Fae

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Psycho Fae, Jasmine Mas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Пролог

ДЖАКС

Шість років тому…

Я піднявся крутою стежкою до материного міського будинку.

Будинок стояв на краю зубчастого білого льодовика й дивився на бурхливе море.

Далеко внизу пінисті білі хвилі розбивалися об давній лід.

У світі перевертнів завжди було студено, але повітря над морем мало солоний присмак.

Сіль різала очі, поки я дерся сходами, вирізаними в льодовику. Небезпечна стежка вела до єдиного дому, який я знав.

Біль в очах був ностальгійний.

Я відкинув довгі кіски з обличчя. Мої золоті ланцюжки дзеленчали, шмагаючи по щоках у лютому шаленстві.

Цей дім був за дві години їзди верхи від порталу номер три, де мене щойно перекинули працювати з новим альфою.

Його звали Кобра, і поки що все йшло добре. Він був мовчазний і мало говорив, але виглядав компетентним генералом.

До того ж, не завадило, що він був найвродливішим чоловіком, якого я бачив у житті.

Смарагди й діаманти були вкраплені в його шкіру, і я постійно боровся з нераціональним бажанням провести по них язиком.

Я голосно видихнув у крижаний вітер, наближаючись до будинку, і нагадав собі, що марно зациклюватися на колезі-альфі. Усе, що мало значення, це захист порталів.

Я навіть не знав, чи йому подобаються чоловіки.

І все ж я не міг вгамувати маленьку бульбашку збудження, що лопалася в животі щоразу, як я думав про нього.

Я тренувався й воював так багато десятиліть, що мене почала накривати нудьга.

Принаймні накривала.

Мені більше не було нудно. Здебільшого через Кобру, але й через те, хто чекав удома з моєю матір'ю.

Трохи більше десяти років тому моя літня мати-нуль усиновила маленьку дитину на ім'я Джесс. За роки я завжди провідував матір, коли тільки міг, а тепер приїздив додому в кожну вільну хвилину.

У мене була маленька сестра, про яку треба було дбати.

Не мало значення, що Джесс скоро виповниться чотирнадцять, а мені було близько ста дванадцяти. Вона була для мене всім.

Усі діти в світі мусили навчатися в інтернатах від дванадцяти до вісімнадцяти років. Було кілька перерв протягом навчального року, але більшість учнів лишалися, бо відправляти коней і платити за житло було дорого.

Джесс завжди їхала додому.

Я цього подбав.

Після стількох років самотності сестра, яку можна пестити, заповнювала діру в моєму серці.

Тепер серце розпирало, коли я піднявся на останню сходинку до товстих дерев'яних дверей.

Рідкісні електрично-блакитні морозні квіти вкривали цегляний фасад нашого дому, свідчення довгої материної кар'е-

ри флористки.

Я намагався триматися спокійно, але щоки боліли від широкої усмішки.

Я був удома.

Без зволікань я штовхнув двері, нахилив голову й боком протиснувся своїм великим мускулистим тілом заввишки сім футів.

Стіна тепла від каміна у вітальні поцілувала мене в обличчя, щойно я зайшов.

Жар був божественний після годин на холоді.

Однак, коли я роззирнувся по затишній вітальні, моя усмішка згасла. Щелепа відвисла, поки я витріщався на мешканців.

Мене було важко вразити.

Я був запеклим альфою-генералом у кривавій війні проти фейської королеви. Знову і знову побратими-безсмертні альфи втрачали голови й виціджували всю кров просто в мене на очах.

Я бачив бет із випущеними нутрощами від створінь настільки жахливих, що вони були поза людською уявою.

Але зараз я остовпів.

Я витріщався на потерту канапу біля вогню.

— Е-е, що, в ім'я бога сонця, тут відбувається? — тихо спитав я. Цього я *не* чекав.

Моя літня мати-нуль підвелася з крісла поруч і поквапилась мене вітати.

Я забув про шок на канапі, коли побачив її кволу постать.

Так обережно, як міг, я став навколішки, щоб її обійняти. Її темна шкіра обвисла й виказувала її століття існування так, як моя ніколи не виказала б.

— Мій хлопчику, — прошепотіла вона з придихом, притискаючи до мене своє тендітне тіло, а я тримав її.

Мені стислося в грудях.

Вона схудла від мого останнього візиту й ледве шкутильгала, навіть із паличкою.

— Я люблю тебе, мамо, — прошепотів я в її довгі кіски. У цій самій кімнаті вона терпляче вчила мене заплітати волосся. Тепер я завжди носив його довгим на її честь.

Не мало значення, що мене усиновили. Вона була моєю матір'ю в усьому, що важило.

Я б помер за неї, якби тільки міг.

Поки колись висока й міцна мати тремтіла в моїх руках, мені хотілося розвалитися на шматки.

Частіше за все безсмертя здавалося прокляттям, а не благословенням. Який сенс жити вічно, якщо не можеш бути з тими, кого любиш найбільше?

— Джаксе! — пискнула Джесс, і сестра гепнула своїм маленьким тілом мені в бік, як таран.

Я спіймав її однією рукою й затулив тендітну матір від її розмашистих ліктів.

У чотирнадцять Джесс складалася з нескладних кінцівок і запалу. Вона була також надзвичайно товариська й схильна до бурхливих спалахів.

Зарозумілі перевертні в місцевому містечку хитали на неї головами й називали її бешкетницею.

Хай ідуть нахрен.

Я усміхнувся сестрі й упивався її енергійною присутністю.

Її смаглява шкіра пашіла рум'янцем здоров'я, а разюче чорне волосся мало природні електрично-зелені пасма, що пасували до смарагдових очей.

З такими великими очима на обличчі, скоро вона стане гарною молодою жінкою. Так само скоро я вбиватиму кожного чоловіка, що наважиться її торкнутися.

Мій живіт скрутило від тривоги.

Світ перевертнів був жорстоким місцем із насильницькими мешканцями. Мені не подобалося, що Джесс доводиться рости в такому грубому світі.

Вона заслуговувала на краще.

Замість того щоб накручувати себе тривогою за жінок свого життя, я обережно допоміг літній матері сісти назад у крісло.

Тоді, з вигуком захвату, підкинув Джесс у повітря, ніби вона досі була малям.

Джесс заверещала від радості, коли я легко її підкинув, і я відчув, як серце наповнюється вдячністю за мою неприродну силу й колосальні розміри.

У такі миті я був радий, що збудований так дивовижно сильним.

Тоді ми затіяли жартівливу боротьбу, у якій я легко кидав її на землю десять разів поспіль.

Джесс усе вставала й кидалася на мене, ніби мала шанс.

Через кілька хвилин вона була мокра від поту й задихалась на хутряному килимі. Я особисто навіть не спітнів, але ліг поруч на знак солідарності.

Вона почала переказувати мені всі міські плітки. У якийсь момент вона сказала щось про те, що її вкусила білка, а вона вкусила білку у відповідь?

Правду кажучи, я не вдумувався надто глибоко. Мені було досить щастя бути знову з родиною.

Я був радий, що вона рада.

— Я завжди ношу ланцюжок, який ти мені подарував. — Джесс показала золоту прикрасу, вплетену в єдину електри-

чно-зелену кіску на її голові.

Це був довгий золотий ланцюжок із квіткою на кінці.

— Я теж. — Я підняв такий самий ланцюжок, вплетений в одну з моїх численних кісок, і ми вишкірилися одне одному.

Джесс ніжно провела рукою по моїй парній прикрасі, а тоді махнула в бік *повної* канапи.

Якимось чином я про неї забув.

Вона гризла ніготь: — Ще я хотіла тобі сказати. Чоловік у плащі з шалено-яскраво-блакитними очима прийшов і поговорив із мамою. Він переконав її... ну, ти розумієш.

Ми обоє підхопились на ноги.

— Ні, я не розумію, Джесс, — тихо сказав я й подивився на неї своїм альфа-поглядом, від якого бети тремтять переді мною.

Джесс стиснула губи, але не відвела погляду.

Вона розкрила й закрила рот, але не сказала нічого.

Я поставив вирішальне питання: — Чому на нашій канапі сидять чотири маленькі дівчинки?

Джесс захихотіла в долоню.

— Ми не *маленькі* дівчатка, — сказали в унісон дві з *маленьких* дівчаток на канапі. Це були близнючки з однаковим вогненно-рудим волоссям, блакитними очима й засмаглою шкірою.

Я стиснув губи й зважував переваги бійки з десятирічками.

Менша дитина поруч озвалась: — Ага, я теж не маленька!

Вона мала яскраво-рожеве волосся, такі ж рожеві очі й темну шкіру. Я прикинув, що вона заввишки чотири фути й молодша за близнючок. Однозначно *маленька*.

Найменша дівчинка на краю канапи закотила очі й підняла руку.

На відміну від інших, вона не мала яскравих барв. Її темне волосся у світлі вогню виблискувало сумішшю чорних і темно-синіх пасом.

Великі темні очі дивились на мене, вражаючи на тлі блідої шкіри.

Усі дівчатка були незвичайні на вигляд, але щось у її барвах бентежило.

Я розгублено дивився на її підняту руку, аж поки вона очікувально не вигнула брову, і я зрозумів, що вона хоче, аби її викликали.

— Е-е, так? — Я показав на неї.

Вона кивнула й зітхнула з полегшенням: — «Маленький» є суб'єктивним. Усе залежить від порівняння, і, відверто кажучи, досить грубо з вашого боку так нас називати.

Моя щелепа відвисла, і я просто мовчки дивився на неї.

Я, запеклий альфа заввишки сім футів, укритий сотнями фунтів м'язів, що перекидався на лютого ведмедя, щойно був приниженим дитиною.

Мені було за сотню років, заради бога сонця, а мала дівчинка зиркала на мене з такою силою, що відвести погляд хотілося *мені*.

— Ем. — Я насилу відповів, поки чотири дівчинки на канапі дивились на мене.

Джесс усміхалась поруч і переводила погляд між нами, ніби їй було весело.

Нарешті, після довгої незграбної паузи, Джесс голосно плеснула в долоні й вивела нас усіх із дивного зорового двобою за домінування, який я за секунди мав програти.

— Це наші нові сестри!

Мої коліна підкосились.

— Що? — нарешті видавив я й обернувся до матері.

Вона спала в кріслі й тихо хропла; вік брав своє.

Я подивився на Джесс і пошукав внутрішнього спокою: — Я був тут минулого місяця; як ви примудрились здобути чотирьох нових сестер за цей час?

Світ перевертнів був холодним, жорстоким місцем, і сироти траплялись нечасто. Діти часто вмирали.

Це було жахливо, але це була реальність світу.

Бажані діти не завжди виживали в лютий холод, не кажучи вже про небажаних.

Тривога злетіла в мені, коли значення слів Джесс прошило мене наскрізь.

Я зазвичай був спокійний і зібраний.

Зараз не був.

Моя мати була майже на смертному одрі, а тепер п'ятеро маленьких дівчаток очікувально дивились на мене.

Я обернувся до Джесс і примружив очі.

Це було серйозно.

— Не дивись на мене так! — Джесс підняла руки. — Чоловік у плащі просто зайшов одного дня в дім із чотирма дівчатами й сказав мамі, що вона мусить їх усиновити.

Вона з любов'ю глянула на нашу матір, що спить,: — Ти знаєш, яка вона зі своїм віком. Вона просто прийняла те, що сказав чоловік, і він пішов. Ось і все. Тепер у мене чотири сестри. Хіба це не круто?

Серце на мить зупинилось.

Я обернувся до чотирьох дівчаток, що очікувально сиділи на потертій канапі: — Ви пам'ятаєте, звідки ви взялись і хто ваші батьки?

Найменша темноволоса дитина закотила очі: — Нічого. Моя теорія така: чоловік у плащі застосував якісь чари, щоб

стерти нам пам'ять. Хоча, судячи з нашого потертого одягу й виснажених тіл, підозрюю, що ми не багато забули.

Вона показала на своє крихітне тіло й похитала головою, ніби моє питання було дурним.

— Тож тепер ви мої сестри? Усі чотири? — спитав я приголомшено.

Я точно щось пропускав.

Вона підкинула руки вгору, темні очі блиснули: — О боже сонця, він що, тупий? Я ніколи не думала, що в мене буде братнеук.

Вона кинула довге чорне волосся через плече й драматично впала назад на канапу.

Джесс обійняла мене за талію. Принаймні спробувала; я був такий великий, що вона просто поплескала мене по спині: — Розслабся, Джинкс. Клянусь, він зазвичай не такий тупий.

Внутрішній спокій.

До мене ніколи не виявляли менше поваги.

— Джинкс? — спитав я. Це було напрочуд близько до мого імені, Джакс.

Джесс усміхнулась: — О так, вони всі нічого не пам'ятали, навіть своїх імен. Тож ми вирішили, що, оскільки ти Джакс, а я Джесс, то всі ми повинні мати імена на Дж.

Я розкрив рот, щоб зауважити, що безглуздо мати всім схожі імена, але проковтнув слова.

Джесс дивилася на мене знизу вгору з такою щирою радістю.

Мати була стара, і мене нервувало, що Джесс лишиться сама. У військовому таборі не було місця для маленьких дівчаток, тож я не міг узяти її жити до себе.

Однак, ще чотири *додаткові* маленькі дівчатка, про яких треба дбати, не здавалися розв'язанням.

Я провів рукою по довгих кісках: — Ну, якщо ви всі будете частиною цієї родини, як вас звати?

Джесс заверещала й схопила мої руки у свої. Її смарагдові очі танцювали від збудження, коли вона пустилась у дуже незграбний танок з купою розмахування руками.

— Тож ви нас не виженете? — спитала монотонним голосом одна близнючка з яскраво-рудим волоссям.

— Звісно, ні. — Я не був монстром, що виставляє маленьких дівчаток у крижаний світ перевертнів.

Вибору не було.

Я зробив подумки позначку придумати їм школу, щоб вони могли лишитися з Джесс. А поки що мені треба було нарубати ще дров, щоб заповнити запаси.

— Як захопливо, — сказала інша близнючка тоном, що звучав не надто вражено.

У них було *дуже* багато зухвальства для маленьких дітей.

Опустившись у шпагат і підвівши руки в захваті, Джесс підвелась і показала на кожну дівчинку.

— Близнючок звати Джен і Джан. Їм по десять. Джала, та з крутим рожевим волоссям, має вісім. А Джинкс шість, але вона наче наймудріша людина, яку я зустрічала.

У думках я повторив: *Джен, Джан, Джала й Джинкс*. Мені доведеться постаратись не плутати їхні імена.

— Ну, я Джакс, — сказав я й спробував усміхнутись не загрозливо тепер, коли знайомство скінчилось.

Більшість дорослих були пригнічені моїми розмірами, і я не хотів здаватися страшним чи злим.

— Ми буквально знаємо, — сказала Джен чи Джан, закотивши очі.

— Ти впевнена, що він не тупий? — спитала Джинкс у Джесс з серйозним виразом.

Я важко зітхнув.

Схоже, що мені не доведеться хвилюватись, що вони мене бояться.

Замість сперечатися з шестирічкою, що я не тупий, я зосередився на важливому й заговорив своїм діловим генеральським голосом.

— Мати стара, а це означає, що якщо ви всі хочете вижити у світі перевертнів, мені треба встановити кілька правил.

— Перше: ніяких прогулянок надворі наодинці.

— Друге: я спробую роздобути мобільний. Бог сонця знає, що їх важко дістати, тож якщо не вийде, я приїздитиму якомога частіше.

— Третє: завжди вдягайте два пальта, коли йдете в...

Я урвав мову, коли Джен і Джан зіскочили з канапи й попрямували геть із кімнати.

— Куди ви йдете? — недовірливо спитав я.

Люди *слухали* мене.

— Ви нам нудні, — гукнула Джен, здається, через плече, поки вони йшли геть.

Джала побігла за ними, але завернула й обійняла мене за талію: — Я завжди хотіла брата.

Її рожеве волосся пасувало до рум'янцю на щоках, коли вона усміхнулась мені знизу вгору, і моє серце розтануло.

Перш ніж я щось сказав, вона відпустила мене й вибігла з кімнати.

— Це буде чудово, — сказала Джесс із піднятим великим пальцем і вийшла за ними.

Раптом лишились тільки я, моя мати, що спить й мала дитина, що говорила як дорослий.

— Ти читав Ніцше чи Платона? — Джинкс дивилась на мене величезними темними очима.

— Ем, ні. А ти?

Вона важко зітхнула, ніби була перевантаженим дорослим, а не буквально *немовлям*: — Я не пам'ятаю, як і чому, але я точно пам'ятаю, що читала. Якби *ти* читав, зрозумів би, що первісний хаос життя, як холодна погода надворі, не є тим, що важливо.

Вона не могла важити понад вісімдесят фунтів і ледве сягала чотирьох футів зросту. Холод мав її на сто відсотків турбувати.

Я розкрив рот, щоб це сказати.

— Тс-с. — Вона похитала головою. — Я розумію, що ти досі прикутий до печери, про яку говорив Платон. Ти будеш вільним лише тоді, коли повернешся до світла, подалі від темряви.

Тоді вона кинула чорне, як чорнило, волосся через маленьке плече й побігла з кімнати за сестрами.

Коли всі п'ять дівчат пішли, тиша в кімнаті була оглушливою.

Колоди в каміні потріскували й лускали.

Я важко зітхнув і сів на канапу поруч із матір'ю. Вона тихо хропла, і я взяв її зморшкуваті руки у свої.

— Що ти накоїла, мамо? — тихо спитав я.

Можливо, я просто втрачав глузд, але присягаюся, що кутики її рота піднялися в таємничій усмішці.

Минуло лише кілька хвилин від мого приходу, а порожнеча в серці вже здавалась значно меншою. Її заповнювала здебільшого *тривога* за п'ятьох молодих сестер, яких мені тепер доведеться забезпечувати.

Але серце було повним, і після століття зацінілої порожнечі це було приємно.

Знову усмішка розколола моє обличчя.

1. Зла королева

СЕЙДІ

— О моя богине, це просто чудово. Яка бридка несподіванка, — продзвенів наді мною жіночий голос.

Я розплющила запечені очі й одразу пошкодувала, що прокинулась.

Мені снився жахливий кошмар, ніби я тону в морі власної крові.

Звісно, бо моє життя було депресивним, я прокинулась у обставинах, які, мабуть, були *гіршими*. А це було непросто.

Перше, що я помітила: голос належав злій жінці номер один, тобто фейській королеві.

Вона недбало спиралась на стіну спальні, ніби їй було байдуже до всього світу.

Рада, що вона розслаблена.

Не можу такого зрозуміти.

Друге, що я помітила: по моїй піхві гуляв протяг.

Придивившись, я збагнула, що лежу голісінька, з розкиданими кінцівками, як морська зірка, цицьками догори, зі шрамами напоказ, посеред величезного ліжка.

— Що за хрінь? — спитала я. Мій зламаний голос був ще хрипкішим, різкий контраст до мелодійного тону королеви.

Я спробувала сісти, але все тіло боліло фантомним болем, і я навіть не заморочилась прикриватись.

Усупереч тому, що нас вчили в школі, скромність не була найпривабливішою. А знаєте, що було привабливим? *Не* бути викраденою психованими злими фейськими правителями.

Останнє, що я пам'ятала: Кобру й Джакса одурманили до непритомності. Ашер зрадив нас. Королева напала на мене своїм блакитним вогнем, який болів до біса, але не пік, як звичайне полум'я.

Потім нас усіх перенесли зі світу перевертнів до палацу королеви у світі фейрі. Аран виявилась перевдягненою дівчиною й фейською принцесою. Охоронець вирубав мене.

Якби я не була така втомлена й побита, то розридалася б.

Моє життя, яке було тренуванням для *війни* у фортеці з альфами й бетами-перевертнями, що були сильніші за мене, якимось чином стало гіршим. Я була така виснажена, що не могла напасти на фейську королеву, як хотіла.

Натомість я вдовольнилась тим, що трохи підняла голову й люто зиркала на всіх у кімнаті.

Більше я нічого не могла.

Близько двох десятків жінок скривились, поки я намагалась сісти.

Це були служниці королеви.

Вони носили унікальні білі сукні, які я бачила на малюнках у книжці в дитинстві. Кожна жінка була вродлива й мала трохи загострені вуха, як усі фейрі.

Поки я оглядала їх і намагалась виглядати загрозливо, жінки морщились, дивлячись на мій торс.

Інтуїція підказувала, що вони морщаться не тому, що їх вразила краса й виразність моїх сосків.

Вони були в жаху, бо густі білі шрами вкривали мою золоту шкіру.

Королева підійшла ближче до ліжка, і я перестала грати зі служницями в гру в переглядалки.

Яскраве сонце лилось крізь золоті вікна, а її волосся іскрилось глибоким темно-синім. Королева мала темні очі й ідеально симетричне обличчя, а вдягнена була в ефірну сукню з павучого шовку.

Це нагадало мені про павучих фейрі, чия павутина шматувала мою плоть у бою.

Моя шия затерпла, і я бухнулась на ліжко, погано імітуючи мертву рибу. Не мій найсильніший момент.

Королева зневажливо глянула на мене: — Кобра знає, як понівечена твоя шкіра? Яка ти бридка?

Хто ставить людині таке грубе питання? Очевидно, життя в палаці не робило тебе вишуканою.

Я встромила правий лікоть під себе, закашлялась і сказала: — Яке вульгарне питання. І справді, тобі не подобаються мої шрами? А мені здавалось, вони гарні.

Так, я щойно назвала злу фейську королеву з божевільними вогняними здібностями «вульгарною». Це називалось жити без жалю, і це був мій новий девіз.

Настала напружена пауза, і всі в кімнаті дивились на мене, ніби в мене цицьки назовні й я божевільна.

Обидва твердження були правдою.

Звісно, я ненавиділа свої шрами й підсвідомо страждала на виснажливу тривогу, але казати це злій королеві я не збиралась.

Я могла виглядати тупо й, мабуть, мала струс від удару охоронця, але кілька клітин мозку в мене ще лишилось.

Королева вигнула ідеально підстрижену брову: — Ти досить дратівлива, правда?

Я вишкірилась, презирливо наморщила ніс і спитала: — А ти досить сучка, правда?

Служниці зойкнули й опустили голови, і довгу мить королева й я дивились одна на одну.

Я намагалась не показати, що за п'ять секунд знепритомнію, бо сидіти було надто важко.

Нарешті королева нахилилась над ліжком і тихо сказала: — Ти ледве звір, а я чистокровна фейрі з тисячоліттями досвіду в роздавлюванні таких вульгарних дурників, як ти. Я тебе зламаю.

— Де Аран? Що ти з нею зробила? Ти краще її не чіпай, — прошепотіла я у відповідь, бо її обличчя було так близько, що наше дихання змішувалось. Якби вона зачепила мою подругу, я б її вбила.

Її очі спалахнули гнівом: — Її звати *Арабелла*, і оскільки вона моя дочка, я робитиму з нею що захочу.

Я вдарила її в горло.

Людей, певно, часто не б'ють по горлу, бо мій кулак влучив міцно. Вона закашлялась і відлетіла назад.

Була одна універсальна істина в житті: ніхто не виглядає елегантно після удару ребром долоні по трахеї.

Поки королева давилась, я бухнулась назад на ліжко, а кімната закрутилась навколо.

Кожен м'яз у моєму тілі був виснажений, і єдине, що стояло між мною й комою, була чиста сила волі.

Біля мого ліжка служниці метушились навколо королеви, що судомно хапала повітря, намагаючись допомогти їй, але вона відбила їхні руки й розправила сукню з павучого шовку.

Вона повільно обернулась до мене, її гарне обличчя спотворилось у потворну маску люті. Я вишкірилась у відповідь.

Тоді сучка підпалила мене.

З ревінням блакитне полум'я охопило кожен сантиметр мого голого тіла.

Мій рот розкрився, спина вигнулась, очі сльозились, поки її сила пожирала кожну мою клітину в пекучому болю.

Це була агонія.

Знову полум'я не пекло, як вогонь. Було відчуття, ніби тисяча голок встромлюється в шкіру й здирає плоть із моїх кісток.

Я задихалась і сіпалась, поки сльози текли по обличчю.

Билась у судомах на ліжку й потяглась у темну глибину свого розуму, намагаючись увімкнути заціпеніння.

Моє вбивче альтер его, що захищало мене від болю, не відновилось. Мабуть, я була непритомна недовго.

Без жодного способу полегшити муку моє голе тіло звивалось і здригалось на атласних покривалах.

Крізь стіну блакиті королева посміхалась мені.

Я спробувала закричати, але мій зламаний голос видавав лише слабкі, судомні звуки, поки я давилась повітрям.

Сльози лились, поки страждання тривало.

Королева клацнула пальцями, і вогонь зник.

Зник, ніби його ніколи не було.

Кожен м'яз і кістка в моєму тілі розслабились.

Ніколи я так не раділа, що *не* горю.

Довгу мить я задихалась і дивилась на розписану стелю, де фейрі володіли чотирма стихіями: водою, землею, повітрям і вогнем.

Водяна фейрі тримала величезний крижаний меч, повітряна літала, земна розмахувала валуном, а вогняна була охоплена полум'ям.

Я зосередилась на перших трьох зображеннях, бо останнє було тригерним.

Гарна, непотрібно підказав мій перезбуджений мозок, поки я дивилась на вродливу жінку-водяну фейрі.

Після катування моє тіло тремтіло від полегшення, а мозок працював лише наполовину.

Я прокашлялась і сказала королеві хрипким голосом: — Я завжди більше любила водяних фейрі в історіях. Їхня зброя крутіша за твої маленькі вогники.

Це була відверта брехня; я завжди була одержима історіями про вогняних фейрі.

Вони були найсильнішими, майстрами болю, творцями королів і вбивцями богів. Тепер вони, зрозуміло, здавались менш крутими, бо одна буквально *підпалювала* мене.

Королева розсміялась, і цей звук був неприємним: — Прошу, водяні фейрі жалюгідні порівняно з тими, хто володіє вогнем.

Я заперечила: — Можливо, але напіввоїни все одно знищили б тебе в бою.

При згадці про напіввоїнів ідеальна усмішка королеви згасла.

Її тон став гострим, як ножі: — Вони більше не загроза ні мені, ні цьому світу. Не важливо, наскільки сильними вони були. Я їх зламала.

— Аякже, чуваче. — Я закотила очі, ніби мені було нудно, а не страшно.

Я виросла, обожнюючи напіввоїнів; наполовину альфи, наполовину фейрі. Вони не лише перекидались на звірів, а й керували фейською стихією.

Їх звали Великою трійкою: троє напіввоїнів, що мандрували фейськими землями, відбиваючи монстрів і захищаючи світ від зла.

Якщо королева якимось чином їх здолала, я на сто відсотків не мала жодного шансу.

Ніби прочитавши мої думки, вона посміхнулась мені, а тоді обернулась до служниць: — Я хотіла дочекатись, поки в'язень прокинеться, щоб оголосити добру новину. Сьогодні ми приготували для світу особливе частування. Кобра повернувся.

Жінки одразу заверещали від збудження.

Моя перша реакція: мене залила хвиля сорому від самого звуку імені Кобри. Він був мудаком. Буквально, він засовував палець мені в дупу, поки їв мою піхву, як десерт.

Я не знала, що вони підмішали в те вино на святі Януаріус, але воно справді сильно знизило мої гальма. Я сварилась із ним за день до того, а тоді просто дозволила йому зарити обличчя в мою піхву.

Це було не дуже по-альфівськи з мого боку.

Якби я була крутою сукою, то коли він притис мене до стіни шафи, я б вгатила колінами йому в пах, показала піхву й пішла геть на своїх підборах.

Натомість мій опір розсипався.

Моя друга реакція: суцільний жах.

Кобра ненавидів усіх жінок і відмовлявся з ними говорити. Але він був якоюсь знаменитістю у світі фейрі, кимось, кого королева називала на ім'я?

Уся ситуація мала на собі напис «травма й насильство».

Моя плоть поколювала, і я тремтіла, поки жахливі сценарії миготіли в мозку. Я спробувала піти за дзижчанням і перекинутись у свою альфа-подобу шаблезубого тигра.

Хоч як я тиснула й напружувалась, нічого не відбулось.

— Альфи не можуть перекидатись у цьому світі. Я подбала про це, — недбало сказала королева.

Остання надія в моєму тілі розсипалась на друзки.

Мій рот розкрився, і я витріщилась на неї.

Якби я стояла, мої ноги підкосились би. Добре, що я лежала голісінька на ліжку серед чужих людей.

Маленькі скляні флакони з блакитним димом обмежували нашу здатність змінюватись у світі перевертнів.

Дим у флаконах був блакитний, як її сила. Якимось чином вогонь королеви міг зупиняти альф від перекидання в цілому світі.

Я могла б просто знайти лопату й почати копати собі могилу.

Увесь масштаб того, наскільки все було паскудно, обрушився на мене. Проти неї я не мала жодного шансу.

Королева продовжувала: — Як ви всі знаєте, Кобра найгарніший чоловік, що будь-коли існував, і наш найпопулярніший *розважальник*. Він досі вільний холостяк, і я підготувала для світу частування.

У мене заболіло в грудях. Вона вимовила ім'я Кобри, ніби він був бісовим предметом, а не людиною. Я ненавиділа блиск власності в її очах.

Я підвелась на руках і загарчала: — Він не бісовий вільний. Він із Джаксом, і вони кохають одне одного.

— Ні! — закричали служниці й зойкнули, ніби я сказала їм, що бог сонця мертвий.

На долю секунди губи королеви стислись, поки вона зиркала на мене.

Її очі потемніли від тривоги, коли вона сказала: — Заспокойтесь, дівчата. Хіба я не ваша королева? Запевняю, він цілком вільний і забезпечить свою звичну розвагу.

Я голосно засміялась: — Ні, запевняю вас усіх, він цілком *не* віль...

Полум'я охопило моє тіло, і колюче відчуття було в десять разів гіршим, ніж раніше.

Миттєво мене паралізував біль.

Я хрипко закричала, поки кожен нейрон у моєму тілі звивався й пускав іскри. Блакитний вогонь поглинув моє існування.

Після нескінченних миттєвостей страждань агонія припинилась.

Мене вивернуло.

Королева зверхньо дивилась на мою тремтячу постать, ніби перемогла мене.

Якби я мала хоч крихту інстинкту самозбереження, то тримала б рота на замку.

Шкода, що сучка мене зачепила.

Я захлинулась слиною й голосно сказала: — Кобра з Джаксом і ніколи не торкається жінок. Насправді, через те лайно, що тут діється, він ненавидить усіх жінок і вважає їх бридк...

Мої слова урвались, бо вона знову, бляха, підпалила мене.

Світ шарпався в блакитному полум'ї, і було відчуття, ніби мої кістки розсипаються в пилові пасма, а вени вибухають, як гранати.

Блювота підступила до горла, але їй нікуди було діватись, бо моє тіло паралізувала агонія.

Я давилась і хапала повітря.

Найдовші миті я відчайдушно булькала. Сльози текли по обличчю, а легені волали про полегшення.

Ось так я помру, гола й задихаючись.

Не найспокійніший кінець.

Нарешті, після того, що здалось вічністю, полум'я згасло.

Я перехилилась через ліжко й виблювала грудки на блискучу білу мармурову підлогу.

Із хрипом я намагалась віддихатись і боролась, щоб підняти спітнілі кінцівки в сидяче положення.

— Ти закінчила? — спитала королева нудьгуючим тоном, ніби запізнювалась на післяобідній чай, а не катувала мене вогнем.

Вона була *така* груба.

Як зріла, самостійна жінка, що вміє в уїдливі відповіді, я спитала: — А ти закінчила?

Темні очі королеви затуманились роздратуванням, і вона підійшла ближче: — Ні, я тільки почала. Я збираюся привітати Кобру в нашому світі *вибуховим* виступом. Я не збиралась використовувати тебе, бо не могла дати йому щось, чого він справді міг би захотіти, але це було до того, як я побачила твою голу, бридку плоть.

Вона зробила паузу для драматичного ефекту, поки служниці затамували подих у чеканні.

Я подивилась на нігті, ніби мені було нудно, поки кожна клітина в моєму тілі тряслась від жаху.

Мені знадобились усі сили, щоб стримати вираз обличчя й удавати, що мені байдуже.

Королева явно любила драму, і я не збиралась їй її давати.

Вона продовжила тріумфувати: — Тепер, коли я побачила ступінь твоєї потворності, я знаю, що Кобра ніколи не посміє торкнутись твоєї огидної плоті. Він понад усе прагне сили, а ти, люба, навпаки зовсім не сильна.

Її слова обпалили, бо вона мала рацію. Кобра справді прагнув сили, тому й був одержимий Джаксом.

Джакс був буквально втричі важчий за мене й у сто разів сильніший. Він також міг бігти п'ять хвилин, не бажаючи померти, що вражало й було мені не зрозуміло.

Звісно, Кобра пестив мене язиком у шафі, найкращий момент у моєму житті, але сукня закривала весь мій торс, а в шафі було темно.

Цей прикрашений самоцвітами виродок кривився від мого малого зросту й нездатності бігати, і він навіть не знав справжнього ступеня моєї слабкості.

Я ніколи не хотіла, щоб він бачив мої шрами.

Королева клацнула пальцями, і картина на стіні змінилась.

Картина заколихалась, і гола постать Кобри з'явилась на чомусь, схожому на фейський зачарований еквівалент телевізора.

На екрані Кобра голий лежав на розкішному ліжку. *Те саме.*

Однак на його шиї був обплетений нашийник із діамантами, а на зап'ястях кайдани, і він спирався на узголів'я, ніби йому було байдуже до всього світу.

Але його смарагдові очі були замерзлими скалками темряви.

У моїй кімнаті служниці захихотіли й побігли ближче до екрана. Вони штовхали одна одну, змагаючись за кращий вид.

Королева обернулась до мене й сказала: — Я вирішила, що за твою нахабність ти будеш першою гостею Кобри.

Моя душа покинула тіло, а живіт скрутився в мільйон вузлів.

Перш ніж я встигла остаточно впасти в паніку, королева схопила мене за руку й вирвала з ліжка.

Я послизнулась у власній блювоті й ледве втрималась на ногах.

Коли я випросталась, усі в кімнаті дивились на мене.

Тепер, коли я стояла, фейрі були вищі, ніж я думала. До того ж вони всі були неприродно гарні. Риси ідеальні в усіх, волосся глянцеве, а шкіра сяюча.

В обох світах я була маленька й *неідеальна*.

Королева нахилила голову, щоб посміхнутись мені: — Кобра професіонал, але немає жодної можливості, що він збереже спокій, коли побачить твою жахливу плоть. Після цього він благатиме мене дозволити гарній фейрі його трахнути.

Мій мозок намагався зрозуміти, що вона каже.

Трахнути його?

Перш ніж я встигла обробити, що відбувається, королева покликала охоронців, і до кімнати увірвались здорові фейські чоловіки.

З усією силою, що лишилась у моєму виснаженому тілі, я випрямила голову, виставила цицьки вперед і стиснула сідниці.

Я боролась і била ногами, поки вони тягли мене переповненим розкішним коридором. Мій опір нічого не дав.

Люди показували пальцями на моє голе, шрамоване тіло, поки охоронці мене мацали.

Я відмовилась соромитись свого далекого від ідеалу голого стану, тож зосередилась на картинах на стіні, а не на фейрі, що витріщались і глузували з мене.

Як і на стелі спальні, символи фейських стихій були вирізьблені й намальовані з вишуканими деталями.

Охоронець штовхнув мене вперед коридором із такою силою, що мої ноги підкосились.

Я впала на коліна.

Фейрі сміялись. Замість того щоб дивитись на їхні жорстокі вирази, я зосередилась на картині внизу стіни.

Тепер, коли я була на підлозі, я бачила, що зображення відрізняється від інших.

Воно зображало чоловіка-фейрі, що лежав ниць, з яскраво-червоною кров'ю, що текла з порізів на зап'ястях. Його тіло

було млявим, ніби він мертвий, але очі широко розплющені.

Зображення було жорстоким і жахливим.

Мій мозок здригнувся від поганого передчуття.

Охоронець поставив мене на ноги й штовхнув крізь золоті двері, і я викинула жахливе зображення з голови.

Коли я перечепилась, щоб втриматись, я обернулась до ліжка.

Неприродно гарний перевертень спирався на стіну.

Кобра виглядав як блідий Адоніс.

Його змііні очі дивились на мене.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/psycho-fae/